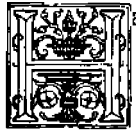

TILANNE SAKSASSA

Kirj. KARL RADEK.

Haeskeltuaan useita viikkoja uutta hallitusta, Saksan vastavallankumoukselliset ovat vihdoinkin sellaisen löytäneet. Kumminkin tämän uuden hallituksen jäsenet, samoin kuin ne puolueetkin, jotka siihen osaa ottavat, katselevat toinen toisiaan silmiin epäluottamuksella ja jännityksellä, sillä heistä jokainen tietää, että heidän toimintansa ja osanottonsa hallitukseen tulee rajoittumaan hyvin lyhyeen. Tämän uuden Saksan hallituksen muodostavat n. k. Saksan Kansallispuolueen kansanvaltaisen keskustan edustajat. He nimittäin ovat suurten teollisuuskapitalistien ja kauppakapitalistien edustajia toisinsanottuna, sekä toisella tilalla edustaen Saksan pikkuporvaristoa. Tämä hallitus tarkoittaa kompromissi ajan loppua; Scheidemannin puolue ei ole yhtynyt tähän hallitukseen. Menetettyään kolmannen hallussaan pitämistään virkapaikoista viime vaaleissa, ja pyrkiessään saamaan selkänöjää kasvavista työväen tyytymättömien joukkojen riveistä, ja jotka ovat vielä tuoreina siitä vallankumous seikkailusta, johon he ottivat osaa feodaali-kapitalistien vastavallankumous hankkeita vastaan, Scheidemannin puolue pelkäsi yhtyä tähän kokoomushallitukseen, hakien turvaa vasemmalta käsin, julistamalla, ettei se tule yhtymään hallitukseen, ellei se tapahdu yhdessä riippumattomien puolueen kanssa. Riippumattomat, joiden oikeiston johtajat eivät kumminkaan periaatteessa vastustaneet kokoomushallitukseen menemistä, olivat kumminkin vieläkin huonommassa asemassa pääsemään hallitukseen, kuin olivat Scheidemannilaiset, sillä riippumattomaan sosial demokraattiseen puolueeseen järjestyneet joukot eivät halunneet ottaa kuuleviin korviinsaakaan kokoomushallitukseen yhtymistä, yhdessä porvaristopuolueitten kanssa.

Ilman sosial-demokraatteja kokoomushallitusta olisi ainoastaan voitu laajentaa oikealle käsin, ottaen siihen Stressemannin puolueen,

ennen tunnettu liberaalis kansallisena, nykyisin kutsuen itseään Saksa Kansanpuolueeksi. Tämä niinkutsuttu Saksan Kansanpuolue käytännössä muodostaa Saksan vastavallankumouksellisten johtavan puolueen. Se johti äärimmäisimmän ankaraa pögramistista agitatioonia vanhaa kokoomushallitusta vastaan, rahastaen kaikki vastavallankumous yritykset. Juuri tämän vuoksi demokraattipuolueen äänenkannattaja, Berliner Tageblatt lausui vaalien jälkeen, ettei sen puolue tule millään ehdolla yhtymään Stressemannin puolueen kanssa samaan kokoomushallitukseen. Kun kokoomus sosial-demokraattien kanssa oli mahdollista, niin oli kauppakapitaalin "demokratian" pakko yhtyä suurten teollisuuslaitosten Kansanpuolueen kera, vaikkakin sen täytyi kauheasti peljätä, että tämänlainen kokoomus voisi aiheuttaa pikkuporvariston keskundessa vielä viimeisenkin jällelläolevan luoton menettämisen.

Uudella hallituksella ei löydy varmaa enemmistöä parlamentissa sen kannattajia. Ansaitsee kumminkin mainita, että Scheidemannit, vaikka muodollisesti kieltäytyvätkin yhtymästä hallitukseen, antavat sille kumminkin täydellisesti sellaisen kannatuksensa, niinpitkälle kuin se vaan on mahdollista. Kumminkin on historiallista ironiaa, että kaikki se politiikka mitä he pelasivat ollessaan vanhassa kokoomushallituksessa, ei enää saa heidän kannatustaan nykyisin, kun he ovat jättäneet kokoomushallituksen, sillä heidän eroomisensa kokoomushallituksesta jo todistaa sen seikan, ettei heidän entisen politiikkansa jatkaminen enää ole mahdollista. Parlamenttaarisen tilanteen ulosnäkyvä epävarma asema voidaan siinäkin jo huomata, kun Loebe, Scheidemannin puolueen jäsen, olematta mikään hallituspuolueen jäsen, valittiin Chamberin (vastaava senaattia) presidentiksi. Vara-presidentiksi valittiin Dittman, riippumattomien oikeasta siivestä. Näinollen ei parlamentti tarjoa ko-

koomushallitukselle lainkaan lujaa selkänöjaa, ja hallitus täten joutuu anomaan Scheidemanneilta tarvittavia lisä ääniä, ja tämä erittäinkin vielä nyt, jolloin joukkojen painostus on ankarinta Saksan Kansanpuoluetta kohti — avointa vastavallankumouksellista junkkeri puoluetta kohtaan.

Niinpä täydellinen parlamenttaarisen aseman epävarmuus tässä himmeästi heijastaakin meille näkyviin, kaikkien maan voimatekijöiden täydelleen puuttuvan balanssivoiman, mikä ennenpitkään tulee näyttämään täydellisesti mahdolltomaksi saksalaisen yhteiskuntaelämän ratkaisun parlamenttaarisilla keinoilla. Saksan riippumaton puolue sai noin 5,000,000 ääntä. Kommunistipuolue, huolimatta siitä, vaikka se

elämän-probleemeja ratkaistavan parlamenttaarisilla keinoilla. Saksan vastavallankumouksellisten junkkerien pää-äänenkannattaja, Deutsche Tageszeitung oli oikeassa, varoittessaan lukijoitaan arvioimasta Saksan kommunistipuolueen voimia liian alhaiseksi. Tämä Kreivi Reventlowin äänenkannattaja sanoi: "Tämä puolue sai kylläkin puoli miljoonaa ääntä vaaleissa, mutta ankaran toiminnan hetkellä, jos riippumattomien johtajilta lipsahtaisivatkin ohjaket kynsistä, seuraisivat nämä itsenäiset viisi miljoonaa työläistä kommunistipuoluetta."

Toisaalta valkoupseerit, jotka eivät suinkaan kärsineet tappiota Kapp'in mukana, ovat parhaillaan ahkerasti järjestymässä. Tämä uusi Saksan hallitus todellisuuksessa on näiden unseerien vankina, ja demokraattisen sotaministerin M. Gesslerin suun kautta ovat he jo lausuneetkin, etteivät he koskaan tule suostumaan pienentämään armeijaansa, kuten liittolaiset vaativat. Joten se tosiasia, ettei näiden valkoupseerien puolue nim. Saksan Kansallisuuspuolue ole kokoomushallituksen joukossakaan, on vakuutuksena siitä, että kuinka nöyränäkaisena tabaansa tämä nykyinen kapineetti pitääkin itsensä valkoupseereita kohtaan, niin ei se kumminkaan tule olemaan kylliksi valkoinen heille, ja siksi vakavia yhteentörmäyksiä saattaa tapahtua heidän välillään milloin taahaansa.

Vaalien tulokset osoittavat Saksasta kiihoittuneen mielentilan nousemisen liittoutuneita vastaan, sillä entisen liberaalipuolueen yhtyminen hallitukseen, ja taantumuksellisten puolueiden voimistuminen vaaleissa, näyttää selvästi liittoutuneita vastaan kasvavan hyökyaallon nousemista; että reveche-aalto on Saksassa nousemassa, ja että se on läheisesti yhdistettynä vastavallankumoukselliseen liikkeeseen, Saksan porvariston keskuudessa. Liittoutuneiden lehdistökin merkkää Saksan vaalien tulokset merkinannoksi nousevalle myrskylle, ja siinä se onkin oikeassa. Tämä vahvistaa puolestaan Ranskan anastuspolitiikan kannattajien mielipiteitä, ulkonaisten luovutusten asiassa, mikäli niitä edistää Lloyd George. Vaalien jälkeiseen aikaan siirretty Span konferenssi, jossa liittoutuneiden piti päästä jonkinmoiseen yhteisymmärrykseen, Versaillen rauhansopimuksien muutoksien suhteen, sattui niinollen

Vanhatkin politilliset lupaukset vielä haisevat.

onkin murskattu kolmasti menneen vuoden aikana, vaikka sen suurimmat johtajatkin ovat tapettu, ja puoluekin vasta pulkahti maanpäälle pikkuista ennen vaaleja, ja silloinkin vain muutamissa osissa maata, sai se kumminkin noin puolimiljoonaa ääntä. Molempien Riippumattomien ja kommunistien äänet annettiin varmasti köyhälistön diktatuurin puolesta. Joukot, mitkä ovat näiden äänien takana, tulkitsevat kantansa köyhälistön diktatuuriin nähden, ei ainoastaan äänestämällä, mutta myöskin toiminnalla. He eivät usko Saksan

kaikkein epäedullisimmalla ajalla Saksaan nähden.

Katsellessamme näitä suhteita miltä kannalta tahaansa, niin huomaa että Saksan hallitus on vastavallankumouksellisten holhouksen alaisena täydellisesti. Sen kukistaminen ei yksinomaan riipu Saksan sisäisten asioiden tilasta, mutta yhtähyvin kansainvälisestä tilantees-

ta. Taloudellisten pulmien synnyttämän myrskyn merkkejä on jo nähtävänä taivaan rannalla. Nämä taloudelliset pulmat merkitsevät Saksalle suunnatointa työttömyyttä, myrskyn eittämätöntä jouduttajaa. Tätä myrskyä kohti on nykyisin Saksa nopeasti kulkemassa.

— Izvestiasta.

RAUTATIELÄISTEN "VOITTO".

meisesti useat työläiset, kuultuaan, että rautatieläiset taistelivat itselleen kokonaista \$600,000,000 palkanylennystä, tulevat siihen johtopäätökseen, että rautatieläisillä se sittenkin on paras taistelujärjestö, kaikista työväenjärjestöistä. Nämä suuret umpimähkäiset numerot tosiaankin pyrkivät ajattele mattomalle työläiselle osoittamaan, että voitto oli suuri; että heidän onnistui saada aivan ennenkuulumattoman suuren ylennyksen. Mikä mainio järjestö heillä onkaan! Nämä kuuden sadan miljoonan numerot saivatkin rautatieläiset itsensäkin hurmaantumaan. He ottivat sen ilolla, ja toivehikkaina vastaan. Tuskin kukaan varsinaisista työläisistä muisti ottaa kynää käteensä, ja jakaa tuota summaa 2,000,000 miehen kesken, ja 365 päivällä, saadakseen selville, kuinka mitättömän vähän se siltikin tekee päivää kohden, ja kuinka äärettömän pienen lievennyksen se aiheuttaa näiden työläisten jokapäiväiseen elämän ankaraan probleemiin. Laskettuna päivää kohti, tekee se 82,19 senttiä päivälle lisäystä.

Ellei pyhinä työskenneltäisi, tekisi tämä liisäys juuri dollarin päivälle. Mutta me tiedämme, että suuri osa rautatiellä työskentelystä sisältää myöskin pyhä- ja juhlapäivinä työskentelemisen. Kun junamiehistö, asemamiehet, vaihdemiehet y.m. tarvitaan joka päivä työssä, sillä liikenne ei pysähdy rautateillä koskaan. Tämä vaikuttaakin sen, ettei ylennyksen keskiarvo nouse edes dollariinakaan päivältä, vaikkakin yhteenlaskettuna tekeekin tuon mahtavalta näyttävän \$600,000,000.

On ilmeisen selvää, ettei tämä ylennys vastaa edes kohonneita elämäkustannuksia-

kaan, saattika sitten voisi se olla kohottamassa ennestään huikean alhaista rautatie työläisten elintasoja, mikä selviää lukijalle alempana esitetyistä numeroista. Nyt sitten jää työläisten tehtäväksi todistaa yleisölle tarkoilla laskelmilla, ettei myönnetty ylennys edes vastaa kohonneita elinkustannuksia, saattika, että se parantaisi millään muotoa vallitsevaa kurjaa elintasoja, sillä tämä puoli on suurelle yleisölle sen tietoisuuden ulkopuolella, ja sellaisen perinpohjaisen selostuksen laatimiseen myöskin tarvitaan paljon aikaa. Uuden lakon julistaminen, ennen tällaista edeltäkäypää tieteellistä selostelua, saattaisi aiheuttaa yleisen mielipiteen kääntymisen näitä työläisiä vastaan, sillä yleisön silmissä vieläkin esiintyy yksinomaan tuo \$600,000,000 lumpy summana, eikä monikaan tiedä, kuinka perin niukka sen päivittäinen osuus on miestä päälle. Juuri yleisön mielipiteen muokkaamisen vuoksi, työläisille täten epäedulliseksi, laativat työnantajat ja Labor Board yhteisesti tällaisen kokonais summan, eivätkä millään tavalla nämä viime mainitut työväenluokan viholliset sallineet puhuttavan suurissa päivälehdissä, missä kysymystä on laajalti selosteltu, siitä työläisille edullisesta puolesta, miten vähän tällainen ylennys tekee päivältä kullekin palkkaorjalle.

Vielä merkillisempää on se puoli asiassa, etteivät Broderhood unionitkaan tahtoneet antaa tälle puolelle huomiota. Kallispalkkaiset union virkailijat mieluummin lähtivät kehuskelemaan yleisölle ylennyksen suuruutta, näyttääkseen muulle maailmalle, kuinka "hyvä unio" todella on rautatietyöläisillä.

Kumminkin löytyy sentään suuri joukko näiden työläisten keskuudessa tietoisempiäkin työ-